

erfaringerne fra de verdensomspændende selskaber, der så at sige har internationaliseret sig, d. v. s. ikke blot er blevet internationale på grund af en omfattende virksomhed, men også med hensyn til ejerforhold og ledelse, med hensyn til evnen til at fastlægge økonomisk politik, til at anbringe fortjenester, til at opnå en mere rationel arbejdsdeling og til at fremme en frugtbar udbredelse af de praktiske resultater, der er opnået ved videnskabelig og teknologisk forskning.

Hr. de Seynes påviste, at der på dette område er spillerum for øget internationalt samarbejde under FN's auspicer med særligt sigte på at udvikle og fremme nye institutionelle, juridiske og aftalemæssige ordninger, som regeringerne både i de udviklede lande og u-landene kan anvende eller støtte for at fremme den internationale organisering af industrien, der synes at være blevet nødvendig for at kunne forene ønsket om industriel udvikling med opnåelsen af økonomisk uafhængighed.

FN kan således bidrage til at fremme den industrielle udvikling, ikke blot ved at bistå u-lande med at opstille og gennemføre industriprojekter, men også — og det er måske endnu vigtigere — ved at hjælpe alle lande med at udvikle en industrialiseringspolitik, der omfatter institutionelle, juridiske og andre foranstaltninger, som tilsigter at lette overførsel og tilpasning af teknologi og at opmuntre de fornødne hjemlige og udenlandske investeringer.

Men opgaven er endda endnu større og perspektivet endnu videre. Det samarbejde, der nu kræves mellem industrialiserede og ikke-industrialiserede lande, bør udnyttes for at sikre et rationelt og systematisk internationalt samvirke, baseret på fremskridt inden for videnskab og teknologi. For blot 10 eller 20 år siden var det ret illusorisk at tale om et åbent og omfattende teknologisk samarbejde. Dengang foregik den teknologiske udvikling hovedsageligt på nationalt plan, og også industrialiseringen var snarere

af national end af international karakter. Nu foregår organiseringen af industrien imidlertid på tværs af landegrænserne og er ved at antage et internationalt præg.

Videnskabelig forskning som grundlag for teknologiske fremskridt kræver stadig større investeringer og udnyttelse af menneskelige ressourcer. Fremtidens opgaver vil kun kunne løses ved en samlet indsats, i et samarbejde på tværs af landegrænserne uden forskelsbehandling mellem store og små stater. Skabelsen på internationalt grundlag af dette nye mønster for industriel organisering åbner mulighed for, at teknologien kan medvirke til at bringe nationerne nærmere til hinanden og give en frisk impuls til øget internationalt samarbejde. Den specialisering og arbejdsdeling, som vi nu er vidne til, og som vil gennemgå en hurtig udvikling i de næste 10 eller 20 år, vil frembyde uhyre store muligheder for u-landene, særlig hvis et gennemprøvet, effektivt og strømlinjet organisatorisk maskineri anvendes i forbindelse med den industrialisering, som vi nu søger at udvide i betydeligt omfang. Vi er overbeviste om, at den foreliggende resolution vil bidrage til at skabe det nødvendige maskineri.

Det fremlagte resolutionsforslag vil efter vor opfattelse gøre det muligt for FN's udviklingsprogram at påbegynde sin eksistens med at gøre en konstruktiv og værdifuld indsats på industrialiseringens område.

Med disse bemærkninger tilslutter vi os vore medforslagsstilleres håb om, at resolutionen vil blive støttet fra alle sider. Vi påstår ikke, at den vil løse alle problemer, men vi er overbevist om, at den vil lede FN's bestræbelser på industrialiseringens område fremad i den rigtige retning.

Må jeg til slut fremhæve, at det foreslåede program er af eksperimental karakter, det holder alle muligheder åbne, og det kan revideres i lyset af de resultater eller de eventuelle mangler, der måtte blive afsløret under dets forudsete 2-års prøvetid.